

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Krzysztof Płudowski SSO Tomasz Wysocki
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016 r.

sprawy **R. W.**

syna M. i J. z domu S.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 29 września 2015 r. sygnatura akt II K 183/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. W., a na podstawie art. 435 kpk także w co do B. S. i N. L. w ten sposób, że z opisów przypisanych im przestępstw eliminuje zabór w celu przywłaszczenia karty pojazdu na samochód M. (...) wystawionej na nazwisko A. K., a tym samym za podstawę prawną skazań i wymiaru kar odnośnie B. S. oraz N. L. przyjmuje wyłącznie art. 278 § 1 kk, zaś za podstawę skazania R. W. przyjmuje art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

II. postępowanie karne wobec B. S., N. L. oraz R. W. o to, że 16 grudnia 2013r. zabrali w celu przywłaszczenia kartę pojazdu samochodu M. (...) wystawioną na nazwisko A. K. tj. o wykroczenie art. 126 § 1 kw – na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza, zaliczając związane z tym wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

III. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. Z. z Kancelarii Adwokackiej we W. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem R. W. uznany został za winnego, że:

w dniu 16 grudnia 2013 roku w miejscowości B. woj. (...), z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez otwarte okno w pomieszczeniu kuchennym dostał się razem z N. L. i B. S. do wnętrza mieszkania D. L. skąd zabrali celu przywłaszczenia piłę spalinową marki P. H., odtwarzacz DVD P. (...), odtwarzacz DVD (...), ładowarkę do kamery (...) nr (...) firmy (...), kamerę marki P. marki model (...), ładowarkę (...) seria (...), kanister z paliwem o poj. 5 l, kartę pojazdu na samochód M. (...) na nazwisko A. K. (...) aparat fotograficzny marki S. z futerałem, telefon komórkowy S. (...) z futerałem, tuner satelitarny O. (...) seria (...), kartę telewizji satelitarnej (...), laptop marki A. seria (...) z uszkodzoną obudową pilota telewizyjnego koloru szarego, plecak C.koloru zielonego, ładowarkę (...), buty sportowe o łącznej szacunkowej wartości 3200 złotych oraz następnie sam usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do sejfu wmontowanego w ścianę, poprzez próbę otwarcia zamka, a następnie jego wymontowania, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczeń sejfu, czym działał na szkodę D. L., przy czym R. W. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 6 lutego 2008 roku sygn. akt II K 313/06 między innymi za przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, którym wymierzono karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 15 grudnia 2005 roku do 16 grudnia 2005 roku, od 24 kwietnia 2008 roku do 4 lutego 2010 roku i od 13 czerwca 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku, to jest popełnienia występku z art. 278 § 1 kk i art. 276 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk, za który na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżyła obrońca oskarżonego oraz sam R. W..

Pierwsza ze skarżących zarzuciła orzeczeniu:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia co miało wpływ na jego treść, a przejawiający się uznaniem, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że pokrzywdzony D. L. dokonał wypłaty należności za wykonaną przez oskarżonego R. W. pracę,
2. Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, a mianowicie kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności poprzez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na jego korzyść, to jest: stopnia zawinienia oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego oraz przyznania do winy.

Tym samym apelująca wniosła o:

1. Zmianę powyższego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu R. W. kary pozbawieni a wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
2. Zwolnienie oskarżonego w całości od kosztów sądowych,
3. Zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Z kolei R. W. zarzucił orzeczeniu wyłącznie rażąca niewspółmierność orzeczonej względem niego kary, podnosząc analogiczne zarzuty jak to uczyniła jego obrońca.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał nie tylko oczywiście trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy lecz nadto wymierzył w ich wyniku karę współmierną do zawinienia sprawcy oraz właściwą ze względów prewencyjnych, zaś stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędną jest ponowna analiza faktów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Tym samym odnosząc się wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelacji należy jedynie stwierdzić, że gdyby nawet teoretycznie założyć, iż prawdziwe są twierdzenia R. W. co do istnienia wobec niego zadłużenia ze strony pokrzywdzonego, to okoliczność ta nie mogłaby mieć jakiegokolwiek istotnego wpływu na jego sprawstwo i zawinienie odnośnie przypisanego mu przestępstwa.

Oczywistym przecież jest, że ewentualne dochodzenie roszczeń nie może być realizowane w sposób taki jak to zaprezentował oskarżony, który przy tym nakłonił do współudziału w kradzieży dwie młode kobiety.

Omawiana okoliczność (nawet gdyby miała miejsce) nie mogła mieć także jakiegokolwiek wpływu na wymiar orzeczonej względem R. W. kary.

Skarżący zdaje się zapominać, że oskarżonemu przypisano m.in. dokonanie usiłowania kradzieży z włamaniem, a jego działanie było przemyślane (choć spontaniczne), co przejawiało się zostawieniem uchylonego okna w mieszkaniu D. L. w czasie, gdy pokrzywdzony został zatrzymany przez policję. Nadto, co już sygnalizowano, oskarżony odgrywał wiodącą rolę w omawianym przestępstwie i przy tym nie było to z jego strony pierwsze naruszenie obowiązujących norm, bowiem był on uprzednio kilkukrotnie karany za różnego rodzaju przestępstwa, przy czym 3-krotnie stosowano dobrodziejstwo art. 69§1 kk, a które R. W. traktował nie jako szansę dla zweryfikowania swego postępowania lecz jako swoiste przyzwolenie na dokonywanie kolejnych przestępstw.

Z uwagi na powyższe brak jakichkolwiek podstaw dla łagodniejszego potraktowania oskarżonego niż to uczynił Sąd I instancji, a w szczególności dla zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności.

Niezależnie od granic apelacji Sąd Okręgowy z opisu przypisanego R. W. występku wyeliminował zabór w celu przywłaszczenia karty pojazdu samochodu M. (...), zaś z kwalifikacji prawnej wyłączył art. 276 kk.

Analogiczną decyzję w oparciu o art. 435 kpk podjęto także co do współoskarżonych B. S. i N. L..

Powyższe wynika z faktu, że do znamion czynów z art. 276 kk nie należy kradzież (zabór w celu przywłaszczenia) dokumentów. O takiej jest mowa wyłącznie w art. 275 §1 kk lecz dotyczy to dokumentów stwierdzających tożsamość lub prawa majątkowe, zaś takim dokumentem nie jest karta pojazdu.

Tym samym zabór owej karty stanowi jedynie wykroczenie z art. 126§1 kw i zważywszy, że w tym zakresie nastąpiło przedawnienie karalności – postępowanie należało umorzyć, a zatem rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego było dopuszczalne mimo braku apelacji prokuratora, gdyż wskazane umorzenie nie jest z pewnością pogorszeniem sytuacji oskarżonych, natomiast wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów stanowi niewątpliwie decyzję dla nich korzystną.

Z uwagi na powyższe – zdecydowano jak w wyroku.

pd